

Za - hra - du znám je - dnu ro - zto - mi - lou,
 má hor bu - jných pe - vné vrou - be - ní,
 vě - nce ma - jíc tvá - řnost u - šle - chti - lou,
 je to E - den v ze - mském by - dle - ní.

2. Ples umlknul, zvadlo jarní kvítí, / léto zlatých klasů zbaveno, / a to slunce, co na nebi svítí, / jestiž rouchem smutku zastřeno.
3. Dlouhá zima; výše dvě století / v tuhých smrti vazbách hynulo: / aj, tu Pán a jeho zas objetí / přikrov Bílé hory svinulo.
4. Praskly ledy, jaro zase pučí, / zas se luh i palouk zelená, / zase vděčné plesy sadem zvučí, / zase doba kyne blažená.
5. Na té svaté, požehnané roli, / od pradávných otců zděděné, / každý chop se práce, kdo jest koli, / žeň by schystal vlasti milené.